

روایتی از شرح حال ۱۳۰ دانشمند شهید شیعه

این کتاب دارای شرح حال ۱۳۰ تن از عالمانی است که بصراحت در راه مبانی اسلامی و فضایل اجتماعی شهید شده‌اند، یا آنان که ضمناً و به نوعی از باب داشتن چنین موضعی، به شهادت رسیده‌اند. بخش عمده ای از آنان نیز به علت داشتن تعلقات شیعی به شهادت رسیده‌اند. علامه همچنین در «ذیل»، شرح حال برخی از شهدای شیعه را که از فضلا بوده‌اند، ولی به عنوان عالم شهرت نداشته‌اند نیز آورده و در این کتاب از مأخذ و منابع معتبر بهره برده است. این کتاب نخستین بار در سال ۱۳۵۵ هجری در نجف به چاپ رسید و مورد تحسین و تقدیر عالمان بزرگی چون سید ابوالحسن اصفهانی، سید حسین طباطبایی قمی، حاج شیخ محمدحسین کمپانی اصفهانی، آقا بزرگ تهرانی و میرزا محمدعلی اردوبادی از مراجع و فقها و فیلسوفان ممتاز زمان قرار گرفت؛ به طوری که از همان زمان محمدحسین امینی را «علامه» لقب دادند و این گونه از آن دانشمند بنام یاد کردند. این کتاب در سال ۱۳۹۳ هجری نیز دوباره تجدید چاپ شد و این بار در قم و سه مقاله نیز در ابتدای کتاب و با عناوین «بعد مقاتل الطالبیین» نوشته دکتر توفیق الفکیکی البغدادی؛ مقاله ای در تجلیل از مقام علمی علامه امینی - «الهیة الكبرى» نوشته سیدحسن الامین، محقق لبنانی درباره اهمیت کتابخانه امیرالمؤمنین - که توسط علامه امینی و در طول سال‌های تحقیق برای کتاب «التغذیر» کتاب‌های آن از کشورهای گوناگون جمع آوری شده بود- و همچنین «مع الافذاذ» نوشته محمدرضا حکیمی در بیان اهمیت شخصیت علامه امینی در کتاب التغذیر و شهداء الفضیله به آن افزوده شد.

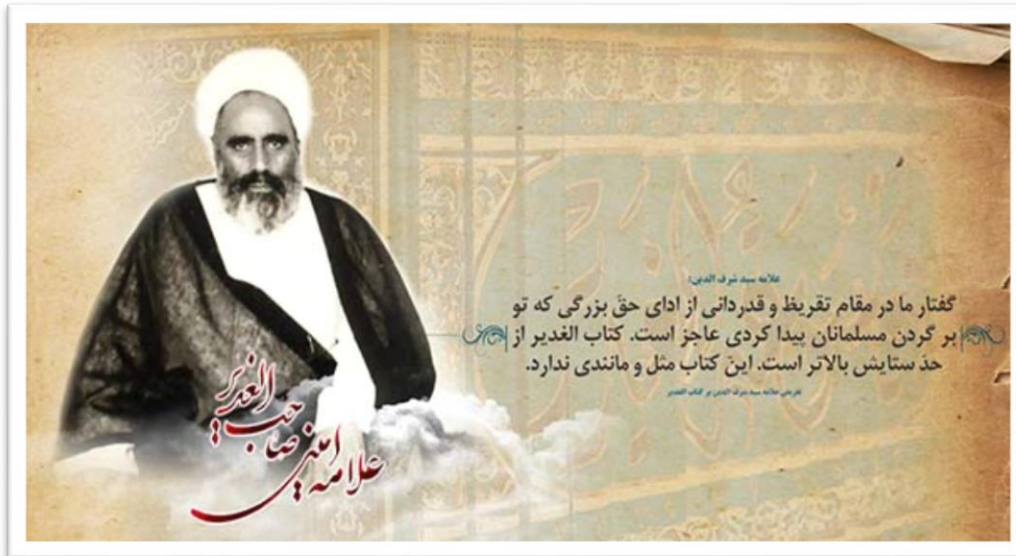
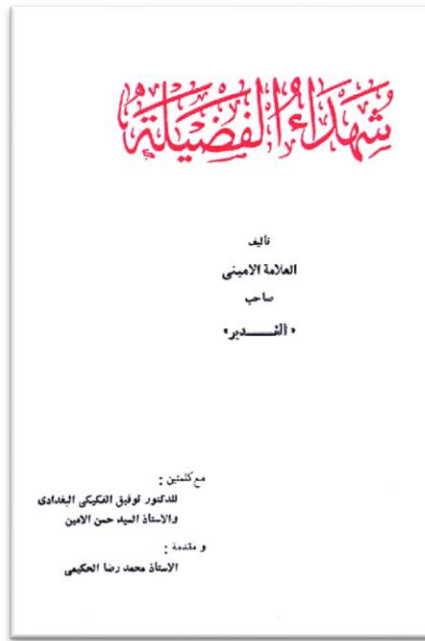
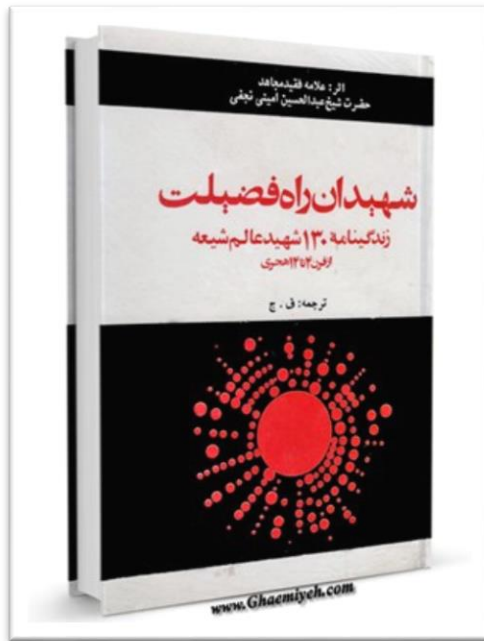
تحسین عالمان

این کتاب همچنین مورد تحسین عالمان برجسته ای قرار گرفته است و با توجه به جایگاه والای علما به لحاظ علمی در دوره‌های گوناگون تاریخ اسلام، شهادت طلبی آن‌ها نیز بر علو مقام و مرتبه این عالمان نزد مسلمانان حق بین و حق جو افزوده است. محمدخلیل الزین عاملی، از استادان شناخته شده جبل عامل در مقدمه مبسوطی که بر کتاب شهداء الفضیله علامه امینی نوشته است، ضمن توصیف روش دقیقی که علامه در این کتاب به کار برده است؛ انصاف و سعه صدر علامه در برخورد با منابع و اخبار غیر صحیح را قابل تقدیر دانسته و عاملی برای جذب جوانان و نوآموزان راه علم در راه تحقیقات و تألیفات برای شناخت مدارک معتبر و نحوه بهره گیری از آن‌ها می‌داند.

«ما اگر بتوانیم - چونان مؤلف «شهداء الفضیله» با روش نوین پژوهش، حوادث تاریخ اسلام را بررسی کنیم، حتماً بی اعتمادی جوانان تحصیل کرده و محققان معاصر را نسبت به خیلی از مسایل تاریخی برطرف خواهیم کرد و حقایق اساسی و حوادث راست را به قبول آنان خواهیم داد... گروه بسیاری از مورخان روی هوی و هوس و تعصبات اعتقادی، به نوشتن تاریخ دست زده‌اند و در نتیجه به روایت حوادثی که پدیده‌های واقعی تاریخ اسلام را پیش چشم ما بگذارد، نپرداختند. این شد که گروهی در فرا گرفتن تاریخ اسلام به جانب خاورشناسان رو کردند و این زیانمان بس که تاریخمان را بیگانگان بنویسند. معلوم است آنان نیز بی آنکه احساس شود، در تحقیقات خویش اعمال غرض‌هایی خواهند کرد... با این همه، در میان مورخان اسلامی، مردان مدقق با انصافی پیدا شده‌اند که در کاوش‌های خود، جز حقایق ثابت بر افکار عرضه نمی‌کنند و مایه گمراهی عمومی نمی‌شوند، بلکه نشان دهنده تطور فکری هستند که در دوره‌های گذشته روی داده است. از جمله کتاب «شهداء الفضیله»، از بهترین نمونه‌های آثار این نویسندگان است که الهام بخش دیگران خواهد شد... مؤلف برای انجام دادن این کار گرانقدر در حالی که جز خامه پرتوان و همت والای خود، یآوری نداشت به پا خاست و برای جمع‌آوری محتوای آن، کتابخانه‌های ایران و عراق را به دقت مورد بررسی قرار داد و در راه جست‌وجوی احوال شهیدان، نسخه‌های کمیاب را کاوید و به جز مالی که صرف کرد، سال‌هایی چند از عمر خود را گذراند، به طوری که مبالغه نکرده‌ایم اگر بگوییم علامه امینی در تألیف این کتاب، نیروهایی را به کار برد که خارج از متعارف بود تا توانست آن را با این ترتیب بدیع و سبک زیبا و بیان لطیف و تعبیر نیکو بیرون دهد و خوانندگان خود، هنگامی که این یگانه کتاب را بخوانند، به رنج‌های فراوانی که در راه تألیف آن تحمل شده است، پی خواهند برد.»

کتاب شهداء الفضیله علامه امینی در اصل به زبان عربی تقریر شده است و برگردان فارسی آن نیز با عنوان «شهیدان راه فضیلت» توسط جلال الدین فارسی انجام شده است.

• به نقل از سایت قدس آنلاین، نویسنده: بهاره داداشی

حکیم دریا دل

سید شاه فضل مشهدی «نعیمی»

فضل الله نعیمی استرآبادی

زاده ۷۴۰ هجری قمری طبرستان
درگذشت ۷۹۶ یا ۷۹۸ قمری
 آذربایجان
پیشه شاعر و نویسنده

<https://fa.wikipedia.org/wiki/نعیمی>

فضل الله نعیمی استرآبادی متخلص به **نعیمی**، (۷۴۰ قمری در **طبرستان** و شهر **استرآباد** گرگان امروزی) - ۷۹۶ یا ۷۹۸ قمری در **آذربایجان**) شاعر، عارف و صوفی نامدار و بنیانگذار جنبش **حروفیه** او همچنین از نویسندگان و عارفان بزرگ بود و کتابهای محبت نامه، جاودان نامه و نوم نامه را نوشت.^[۱] نعیمی در دین یارسان تجلی کامل حقیقت بوده و در متون یارسان از وی با نام **شاه فضل** یا **شاه فضل ولی** یاد شده است.^[۲]

www.hodhodiran.ir

القرن الثامن ۸۶ ﴿﴾ الشيخ ابن محمد الشيرازي

عمره نال الشهادة سنة ۷۸۶ و كان شاعراً ومن شعره
 وجود زمانى كه پیدا نبود بجز مظهر حق تعالى نبود
 بهر وجود آن زمان آمدم كه با يوسف جان زليخانود
 فرشته مرا سجده آن روز كرد كه با آدم اى خواجه حوا نبود
 من آن دم از زندگی میزدم كه در نفس مريم سبحا نبود
 سخن گفت موسى ما با خدا زمانكه گوینده پیدا نبود
 چرا دیدم قش اشیا درو چو در ذات او قش اشیا نبود
 خدا را از ان می پرستد خدا كه علم پرستیدت از ما نبود

(الشيخ السعيد الجليل محمود)

بن ابراهيم بن محمد الشيرازي زيل دمشق، كان من اعيان علماء القرن
 الثامن قال المقلاني في الدرر الكائنة ج ۴ كان مقطلاً في مدرسة
 ابو عمرو قتل على الرفض بدمشق في جمادى الآخرة سنة ۷۸۶

الشيخ الامام علي الاسلام شمس الملة والدين

محمد بن الشيخ جمال الدين مكي بن محمد بن حامد بن احمد العاملي
 النبطي (۱) الجزبي (۲) المتشهد سنة ۷۸۶ للتعوت بالشهد الاول
 والشهد المطلق في كلمات علانانا وهو اول من اشهر بهذا القب عند

(۱) نسبة الى نبطية من بلاد عامل (۲) نسبة الى جزين قرية « بلبنان »
 كانت شيعية لا يوجد فيها بيت لغير الشيعة ومنذ سبعين سنة عادت نصرانية
 لا يوجد فيها اليوم بيت اسلامي ازيد من واحد اواثنين

القرن الثامن ۸۵ ﴿﴾ السيد نعیمی المشهدی

السيد تاج الدين محمد (۱) ومال اليه الناس وامثل امره الخاص والعام
 ومات قتيلاً بطريق الكوفة توجه زايراً للمشهد الغروي في بعض
 مواسم الزيارة فخرج عليه في الليل جماعة قطاع الطريق ورموه بالثياب
 فاصابه نصابة وجل الالى المشهد جرحاً فتوفي هناك وترك بنتين لاغير
 اه « وهذه العبارة » ثم عن مقام منبع المترجم لانه مدوه الامامة
 والزعامة والكرامة والعلم العزيز والفضل الكبير

(الحكيم المتبحر السيد شاه فضل)

المشهدى المتخلص بنعیمی توجد ترجمته في (رياض العارفين) وقال صاحب
 (الحصون) ج ۹ كان جامعاً للعلوم العقلية والنقلية من السادات الصبحي
 النسب وكان متبحراً في علوم العربية وعلم الجفر وعلم الحروف والاسماء
 وله اليد المولوية في الحكم وهو الذي روى وكل السيد بنعیمی الشيرازي
 وله نسب كرامات وله مصنفات منها جاودان الكبير و جاودان الصغير
 كان معاصر شاه رخ ميرزا والامير تيمور و كان عارفاً سالكا وكان
 متقياً في شيروان قاضيه ميران شاه من شيروان وفتوى جهلاء علماء
 (۱) هو السيد محمد بن القاسم بن معية الخالي شيخ الامام الشهيد الاول
 ونظراته (في روضات الجنات) قل من اشهر اسمه وهر رسمه في طرق
 الاجازات بمثابة هذا الركن الازكى والبلد الامين بل لم يعبد مثله في كثرة
 الاساتيد والشايخ وجباية العلم اراسخ الباذخ في جميع علانانا للتفنيين
 والنشأخبرن اه واثني عليه والمراه صاحب « الامل » و « اقولوة »
 وغيرها، وله كتب وتآليف كثيرة وشعر رائق

شرح حال حکیم سید شاه فضل مشهدی «نعیمی» در «رياض العارفين» آمده است. نویسنده ی «الحصون المنيعه» درباره اش می گوید: جامع علوم معقول و منقول بود، و از سادات صحیح النسب. در علوم عربی، علم جفر، و علم حروف و اسماء تجری داشت. حکیمی توانا بود. هم او است که سید نسیمی شیرازی را سر پرستی کرد و دانش آموخت. کراماتی به وی نسبت می دهند. مصنفاتی دارد، از جمله «جاودان بزرگ» و «جاودان کوچک». وی معاصر شاهرخ میرزا و امیر تیمور بود، عارفی سالک که در شیروان اقامت داشت. میران شاه او را از شیروان بخواست. در سال ۷۹۶ه به فتوی عالم نمایان به شهادت رسید. شاعر هم بود، و این ابیات از او است:

وجودم زمانی که پیدا نبود-- به جز مظهر حق تعالی نبود
 به مصر وجود آن زمان آمدم -- که با یوسف جان زلیخانود
 فرشته مرا سجده آن روز کرد -- که با آدم ای خواجه حوا نبود
 صفحات ۸۵ و ۸۶ کتاب شهداء الفضيله و صفحه ۱۵۲ کتاب شهیدان راه فضیلت

سید عامل فاضل

سید عماد الدین شیرازی «نسیمی»

https://fa.wikipedia.org/wiki/عمادالدین_نسیمی

سید عمادالدین نسیمی

تمبر بزرگداشت نسیمی، چاپ اتحاد جماهیر شوروی، ۱۹۷۳

زادهٔ ۷۲۷ هجری قمری
درگذشت ۸۰۷ هجری قمری
حلب، شام
شاعر

سینه

www.hodhodiran.ir

سید علی عمادالدین نسیمی مختص به نسیمی، شاعر و مفکر خروویه در قرن هشتم هجری بود. او بنا به منابعی از ترکمان‌های عراق [۱] یا از مردمان آذربایجان [۲] و بنا به منابعی دیگر از اهالی حلب است. [۳] از شاعران صوفی بزرگ زبان ترکی در اواخر سدهٔ ۱۴ و اوایل سدهٔ ۱۵ میلادی به‌شمار می‌آید. دو دیوان، یکی به فارسی و دیگری به ترکی، به نظم درآورد و قصایدی عربی، سیر سرود. [۴]

محتویات [بهبخت]

- ۱ معرفی عمادالدین نسیمی
- ۲ تحصیلات
- ۳ سیر و سفر
- ۴ درگذشت
- ۵ محل تولد
- ۶ هزار نسیمی
- ۷ سبک شعر
- ۸ بابوس
- ۹ منابع

معرفی عمادالدین نسیمی [ویرایش]

عماد الدین نسیمی یکی از شاعران و عارفان برخاسته از مکتب خروویه است. مکتب خروویه که بر اساس تعالیم نسخ فصل‌الله عیسی استرآبادی شکل گرفت، آنها در شرح و تفسیر عالم و اسرار هستی از ۲۲ حرف الفبای فارسی با مهارت اعجاب‌انگیز بهره

القرن التاسع ﴿ ۱۰۴ ﴾ **السید عماد الدین شیرازی**

واللعن الصریح فحکم الماسکی بسک دمہ وذلک فی تاسع عشر جمادی الاولی سنة ۷۰۰ قتل و احرق العامة جسده و طیف برآه ،
« وقال المستلانی فی موضع اخر علی بن الحسن »
بن ابی الفضل بن ابی جعفر بن محمد بن کثیر الحلبی الراضی قدیم دمشق واقام بها سنوات فائق انه شق الصنوف والناس فی صلوة جنازة بالجامع وهو یلعن ویسب من ظلم آل محمد فنهزه عماد الدین بن کثیر واغری به العامة وقال ان هذا یسب الصحابة فحملوه الی القاضي حتی السبکی فاعترف بسب ابی بکر وعمر ففعلوا له مجلأ فحکم نائب الماسکی بضرب عنقه بعد ان کثرت علیه التوبة ثلاثة ایلیم فامر فضرب عنقه بسوق الخیل و حرق العوام جسده وذلک فی جمادی الاولی سنة ۷۰۰ هـ

القرن التاسع وشهداء عماد

الشیرازی التلخیص بنسیمی من اجلة سادات شیراز کان عالماً فاضلاً محققاً محدثاً عارفاً شاعراً مشارکاً فی علوم فائق قرآنه بشعره ازایق فی (المصون) ج ۹ وکان من العلماء المحققین والفضلاء البرزین وکان

القرن التاسع ﴿ ۱۰۵ ﴾ **السید عماد الدین وشعره**

علی طریقه السید شاه فاضل الشیرازی (۱) التلخیص بنسیمی اخذ الطریقه عنه واستشهد سنة ۸۳۷ مصلوباً فی شیراز ومرفقده خارج زرقان القریبة الی شیراز وقال بعض انه قتل فی حلب وکان شاعراً مطلقاً ودیوانه یتجاوز عن ثلاثة آلاف بیت ومن شعره
چه نکته بود که ناگه زغیب پیداشد که هر که واقف آن نکته گشت شیدا شد
چه مجلس است و چه بزم این که آزی توحید محیط فطره شد آنجا و فطره دریا شد
وله
از مشرق دیدار شازا که بود دیده آواز تجلی را پیوسته جو ما بیند
بمجلس نسیمی را از روی تو یثانی آترا که تومنه دوزی غیراز تو کرایند
وله
در دایره وجود موجود علی است و ندر دو جهان مقصود مقصود علیست
گر خانه اعتقاد ویران نشدی من فاش بگفتی که معبود علی است
وله
خواهی که شوی کیمی زهستی کم کن ناخورده شراب وصل مستی کم کن
بازلف بنان درازدستی کم کن بشرا چه کنه توبت برستی کم کن
« و ذکر له صاحب ریاض العارفین »
من گنج لامکاتم اندر مکان نکتجم برتر جسم و جام در جسم و جان نکتجم
و هم و خیال انسان روسوی من ندارد درو هم از آن بایم در عقل از آن نکتجم
(۱) هو السید الشهدی فی سنة ۷۹۶ ذکرناه فی ص ۸۸

«نسیمی» از سادات جلیل القدر شیراز، مردی دانشمند و فاضلی محقق، و حدیثدان و عارف و شاعر بود و در رشته های مختلف دست داشت و با شعر دلکش و شیوایش بر شاعران فائق آمد. در «الحصون المنیعه» چنین می خوانیم: از دانشمندان محقق و از فاضلان مبرز بود. در عرفان و تصوف بر طریقه ی سید شاه فضل شیرازی متخلص به نسیمی (۱) می رفت. طریق عرفان از او فراگرفت. و در سال ۸۳۷ه در شیراز از بدار آویخته و شهید گشت، و مزارش بیرون «زرقان» نزدیک شیراز است. بعضی مورخان گفته اند که در حلب اعدام شده است. وی شاعری توانا و نکته سنج بوده و دیوانش بالغ بر سه هزار بیت است. از اشعارش این ها :

چه نکته بود که ناگه زغیب پیدا شد - که هر که واقف آن نکته گشت شیدا شد

صفحات ۱۰۴ و ۱۰۵ کتاب شهداء الفضیله و صفحه ۱۸۱ کتاب شهیدان راه فضیلت